

OKTÓBER

SZERESSÉTEK EGYMÁST

„Ezt a parancsot adom nektek: szeressétek egymást!” (Jn 15,17)

A hónap imaszándéka: A szenvedőkért

Titok: „Aki értünk a keresztet hordozta”

1. Elmélkedés

Szentírási idézet: Lk 2,1-20

Bevezető ima: Itt vagyok Uram. Veled szeretném tölteni ezt az időt, szeretnék találkozni Veled ebben az elmélkedésben. Kérlek, segíts elcsendesednem, és figyelmemet Rád és a te szavaidra fordítanom. Szeretném most félretenni minden gondomat-bajomat, minden olyan dolgot, ami most nagyon foglalkoztat. Megnevezem és ide teszem őket Eléd (kis csendet tartva letesszük a fejünkben lévő dolgokat az Úr elé). Gondoskodj róluk Te, én pedig most csak Rád figyelek. Arra, hogyan szeretsz Te minket, embereket, hogyan szeretsz engem, mert szívemből vágyom rá, hogy egyre tisztábban kövessem parancsodat, hogy úgy szeressük egymást, ahogy Te szerettél bennünket.

Elmélkedés: *Isten eljött közénk, hogy élénk élje és megtapasztalhatóvá tegye számunkra az Isten szeretetét.* Isten az Ószövetségben már sokféle módon kinyilatkoztatta magát a választott népnek: óvta, védte őket, prófétákat küldött, akik Róla beszéltek, közvetítették akaratát. Engedte, hogy földi történetük során bűneikkel kárt okozzanak maguknak, a népüknek, de mindig visszatérhettek Hozzá. Isten mindig megbocsátott nekik, hűséges maradt hozzájuk és ígéretéhez, miszerint amikor elérkezik az idők teljessége, elküldi a Messiást, aki Jézus Krisztusként testesült meg. Isteni bölcsességében azonban elrejtette messiási mivoltát, és látszólag egészen hétköznapi módon mutatkozott meg. Azt akarta, hogy hatalommal teljes szavai és cselekedetei alapján az emberek maguk ismerjék fel Őt.

Kiszolgáltatott, nincstelen csecsemő. Mit tanulhatunk vagy ismerhetünk fel abból, hogy Jézus ennyire szegény és kiszolgáltatott körülmények között jött világra emberként? Mit mutatott meg a szeretetéből? Most magunk elé képzelhetjük ezt a jelenetet. Odaképzeltük magunkat a barlangba, hogy érzékeljük a légkört, a helyzetet... Láthatjuk Mária örömét, a szülés utáni megkönnyebbülést, ahogy a karjában tartja a kis újszülöttet, akit kilenc hónapig hordozott a szíve alatt. Megfigyelhetjük József arcát, amin az öröm és gondoskodás tükröződik, ahogy Máriát támogatja figyelmes szeretetével. Jézus szerető családba érkezik, ahol várták Őt. Most egy pillanatra elképzelhetjük, ahogy a kezünkbe vesszük az újszülött Istent. Lehet, hogy már fogtunk a kezünkben csecsemőt, felidézhetjük ennek élményét, érezhetjük a bőre finomságát, az illatát, a szapora lélegzetvételeit, és átélhetjük, ahogy karunkba simul, átadja nekünk magát, ránk bizza magát. Elidőzve ennél a képnél próbáljam átérezni Isten végtelen alázatát, amellyel egészen kiszolgáltatja magát nekem. Az én döntéseim és cselekedeteim megdicsőíthetik, de meg is szégyeníthetik Istent! Felelős vagyok azért, milyenek ismerik meg Őt az emberek rajtam keresztül!

Isten szeretete szelíd és alázatos. A hatalmas, mindentudó, távoli Isten ilyen közel jön hozzám, hogy a kezembe vehetem! Bármit tehetek vele: az én döntésem, hogy szeretettel, gondoskodással veszem-e körül, vagy nem foglalkozom Vele. Rajtam múlik, hogy más dolgaim fontosabbak-e, mint a Jézusra szánt idő, melynek látszólag semmi haszna nem látszik. Pedig az Istennel való kapcsolatunkban a mi részünk igazából nem más, mint hogy adunk Istennek a szívünkéből és az időnkéből. Odaadjuk magunkat, hogy alakítson minket. Engedjük, hogy éljen és dolgozzon bennünk. Úgy vágyik ránk és a szeretetünkre, ahogyan egy újszülött! Mindenki számára elérhetően, személyválogatás nélkül, csak a mi válaszukra hagyatkozva. Ilyen az Isten szeretete. Mindenki számára elérhető, de nem erőszakos.

Beszélgetés Krisztussal: Drága Jézus! Engem újra és újra megdöbbent ez az óriási szeretet, ami megtestesülésed tényéből és módjából árad felém. Mély szeretettel tölt el, hogy ilyen fontos vagyok

Számodra, hogy vállaltad a földi lét minden küzdelmét és örömét azért, hogy közel kerüljünk egymáshoz.

Elhatározás: A mai napon igyekszem mindenki felé szeretetteljesnek és kedvesnek lenni, és fohászokkal kérem ehhez Jézus segítségét. A nap végén visszatekintek, hogyan sikerült megvalósítanom az elhatározást.

2. Elmélkedés

Szentírási idézet: Jn 8,1-11

Bevezető ima: Itt vagyok Uram. Veled szeretném tölteni ezt az időt, szeretnék találkozni Veled ebben az elmélkedésben. Kérlek, segíts elcsendesednem és figyelmemet Rád, a Te szavaidra fordítanom. Szeretném most félretenni minden gondomat-bajomat, minden olyan dolgot, ami most nagyon foglalkoztat. Megnevezem és ide teszem őket Eléd (kis csendet tartva letesszük a fejünkben lévő dolgokat az Úr elé). Gondoskodj róluk Te, én pedig most csak Rád figyelek. Arra, hogyan szeretsz te minket, embereket, hogyan szeretsz engem, mert szívemből vágyom rá, hogy egyre tisztábban kövessem parancsodat, hogy úgy szeressük egymást, ahogy Te szeretted bennünket.

Elmélkedés: „Jézus leült és tanította őket.” Hogyan szeret Jézus? Jézus sokat tanított. Tanításában mindig az Atyáról beszélt: azt mutatta be, hogyan él az Atya, a Fiú és Szentlélek ebben a hármasságban, hogyan szeretik egymást. Az Isten országáról szóló példabeszédek mind ennek az isteni szeretetnek a leírásai. Sok egyéb példabeszédet is mondott Jézus arról, hogyan szeressük mi egymást itt, a konkrét földi élethelyzetekben, hogy az hasonlítson az Isten szeretetére. Ez nem tetszett mindenkinek, sok kritika érte, de sok követője is akadt, akik vonzóknak tartották ezt az élethez való hozzáállást, és érezték a lelkük mélyén az Igazságot. Ezért nagy örömmel hallgatták Őt, és összevetették tanítását az életükkel.

„Aki közületek bűn nélkül van, az vessen rá először követ.” A bűnnek is szerepe van az Isten tervében. Jézusnak nem azért kellett emberré lenni, hogy megismerjen, megértsen minket, hiszen „jól tudta ő, mi lakik az emberben” (Jn 2,25). Ő pontosan tudja, mennyire bízhat meg bennünk. A megdöbbenő ebben az, hogy ennek a világos látásnak az ellenére számít ránk és feladatokat bíz ránk. Bízunk bennünk! Így szeret az Isten, hogy nem vonja meg a bizalmát tőlünk, mindig van újrakezdés számunkra! Nem az a veszély számunkra, hogy Isten nem bocsát meg és nem ad több lehetőséget. Hanem az, hogy mi azt gondoljuk, hogy nem érünk semmit, kevesek vagyunk, nem vagyunk méltók Isten szeretetére. Isten szeretete azonban olyan, mint a napsugár. Mindig áramlik felénk, szakadatlanul, és ezt az áramlást nem tudja megszüntetni semmi! Ha *mi* nem zárkozunk el előle, akkor elér minket és hatással lesz ránk. Isten úr a bűn fölött is, ezt mutatja a feltámadás. A halál nem győzte le Őt. Mi is megkaptuk a feltámadás erejét, felettünk sem úr többé a bűn: Isten képes a bűneinket is a javunkra fordítani. A javunk itt azt jelenti, hogy az Istennel való kapcsolatunk érettebbé váljon. De semmi nem történik a kérésünk vagy beleegyezésünk nélkül, mert Isten teljes mértékben tiszteletben tartja a szabadságunkat. A vádaskodó csapat az evangéliumban egészen más szándékkal vitte Jézus elé az asszonyt: nem az asszony volt a középpontban, hanem Jézust akarták vizsgáztatni, vajon a törvényeknek megfelelően cselekszik-e. Jézus azonban az emberre figyel. Érzékelte a szándékukat, és nem ment bele a játszmába. Ilyen az Isten szeretete: a lényegét látja, az embert látja, az ember Istennel való kapcsolatát tartja elsődlegesnek. Idézett mondatával a figyelmet az emberre irányítja: önmagukra és az asszonyra. Ez a Szeretet, az Igazság ereje: nem lehet ellenállni neki. A vádlók szétszélednek, nem vitatkoznak tovább. Hogy miért, azt csak ők tudják: lehet, hogy igazat adnak magukban Jézusnak, de lehet, hogy csak érzik, hogy vesztenének a vitában, ezért egy későbbi időpontra halasztják a folytatást. A belső hozzáállásunkon múlik, hogy létrejön-e a kapcsolat az Istennel.

„Én sem ítélek el. Menj és többé már ne vétkezzél.” Jézus egyedül marad a vádlottal. Nem tudjuk, milyen érzések kavarnak az asszonyban. De azt tudjuk, hogy Jézus megszólítja őt: egyenesen, személyes figyelemmel rá figyel. Egy nőre, aki ráadásul főbenjáró bűnt követett el. Nem eszköznek használja a tanításához, hanem teljes emberi méltóságában egyenrangú személynek tekinti. Bízunk benne. Nem kezdi el magyarázni neki, hogy miért nem jó, amit tett vagy hogy mit kellett volna tennie, hogy ne kerüljön ilyen helyzetbe. Egyszerűen csak bízunk benne. Ez Jézus szeretete. Azt a nőt látja benne, akit az Atya teremtett, megálmódott. És látja azt is, hogyan sodródott a bűn csapdájába. De az Isten tekintete a jón van. Szeretete megerősít, felszabadít, gyógyít, a szeretet továbbadására készítet. Szeretete arra tanít, hogy Rá tekintsünk, és ne a rosszra, amit elkövettünk. Újítsuk meg az elhatározásunkat Isten, a Jó mellett, és menjünk tovább az úton Vele!

Beszélgetés Krisztussal: Drága Jézus! Újra és újra megdöbben ez az óriási szeretet, ami a Te megbocsátásodból árad felém. Mély szeretettel tölt el, hogy ilyen fontos vagyok Számodra, hogy sosem engedted el a kezem, hogy életem vargabetűi is azt szolgálják, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz.

Elhatározás: Ma felidézem magamban egy olyan tapasztalatot az életemből, amikor valami nagyon rossz történt velem, de ahogy elrendeződött, visszatekintve már láttam, hogyan használta fel Isten a Vele való kapcsolatom mélyülése érdekében a nehéz eseményeket. Erre emlékezve elmélyítem Istenbe vetett hitemet és bizalmamat.

3. Elmélkedés

Szentírási idézet: Jn 10,1-15

Bevezető ima: Itt vagyok Uram. Veled szeretném tölteni ezt az időt, szeretnék találkozni Veled ebben az elmélkedésben. Kérlek, segíts elcsendesednem és figyelmemet Rád, a Te szavaidra fordítanom. Szeretném most félretenni minden gondomat-bajomat, minden olyan dolgot, ami most nagyon foglalkoztat. Megnevezem és ide teszem őket Eléd (kis csendet tartva letesszük a fejünkben lévő dolgokat az Úr elé). Gondoskodj róluk Te, én pedig most csak Rád figyelek. Arra, hogyan szeretsz te minket, embereket, hogyan szeretsz engem, mert szívemből vágyom rá, hogy egyre tisztábban kövessem parancsodat, hogy úgy szeressük egymást, ahogy Te szeretted bennünket.

Elmélkedés: **„Én vagyok a jó pásztor.”** Hogyan szeret Jézus? Úgy, ahogy a jó pásztor a nyáját. Milyen egyszerű hasonlat, könnyen érthető. A pásztor védelmezi a nyáj minden tagját, gondoskodik élelemről, vízről számukra, hogy jó életük legyen. Azt kéri, hogy kövessék őt és mutatja nekik az utat. Szeretetét szembeállítja a béres szeretetével, akinek a juhok nem a sajátjai. Ezért amikor kezd a feladat túl veszélyessé válni önmaga számára, inkább magára hagyja a nyáját. Nem így a jó pásztor, akinek fontosabbak juhjai, mint a saját érdekei és a saját élete. Sőt, a saját érdeke az, hogy a juhok jól legyenek és bőségben legyenek. Jézus szeretete önzetlen, a másik embert állítja a középpontba, nem önmagát.

„Ismerem enyéimet, és enyéim is ismernek engem.” A másik ember ismerete az alapja minden kapcsolatnak. Akkor tudom a másikat szeretni, ha ismerem, mik a szükségletei és vágyai, mire érzékeny, mit szeret, minek örül. A másik embert megismerni erőfeszítésbe és időráfordításba kerül. Személyes odafigyelésbe, érdeklődésbe: meghallgatom őt, beleérezem magam a helyzetébe, megértem, miért gondolja azt, amit gondol. De ha nem is értem meg, mert ez nem mindig lehetséges, ha szeretem őt, legalább elfogadom úgy, ahogy van. A megismerés kölcsönös folyamat. Akkor van egyensúlyban, ha a felek kölcsönösen megismerik egymást – mint a Szentháromság személyei között, akik teljes egységben ismerik és szeretik egymást. Szabzottségeink miatt mi nem tudunk ezzel a tökéletes szeretettel szeretni, de vágyunk rá. És Jézusnak ez elég ahhoz, hogy megajándékozzon a szeretetével minket; ami türelmes, gondoskodó, és akkor sem szűnik meg, ha mi éppen nem érzékeljük vagy elszakítva érezzük magunkat tőle.

„Mint ahogy az Atya ismer engem és én ismerem az Atyát. Életemet adom a juhokért.” Jézus az Atyával való kapcsolatát állítja elénk mintául. Ahogy Ő szeret minket, úgy szereti Őt az Atya. Általa részesedhetünk az Isten tökéletes szeretetéből, mely olyan boldogság, amit semmi földi öröm vagy élvezet nem tud megadni. Amikor engedjük magunkat Isten által ingyenesen szeretni, akkor belekerülünk a Szentháromság szeretetáramlásába, és megtapasztaljuk az Istennel való közösség különleges lelki édességét.

Az Isten maga a Szeretet. Az élet feláldozása az ember nyelvén a legnagyobb fokú szeretetet jelenti, hiszen földi kereteink között az élet jelent mindent. Ellentéte a halál, a megsemmisülés. Ösztönös tiltakozás van bennünk a halál ellen. De az élet feláldozása nem a véget jelenti, ahogy azt Jézus megmutatja, hanem az Isten szeretetének a legteljesebb, leghatalmasabb megmutatkozását, ami a feltámadás, az örök élet. Ha tehát valaki az életét adja a másik emberért, az igazán úgy szeret, ahogy az Isten: nagylelkűen, korlátlanul és feltétel nélkül, teljesen az Atyára hagyatkozva.

Beszélgetés Krisztussal: Drága Jézus! Csodálatos a Te szereteted! Olyan emlékezetesek azok a pillanatok, amikor engedted, hogy megtapasztaljam, átéljem az irántam érzett szeretetedet! Bárcsak soha nem halványulnának el bennem ezek a kegyelmek! Vágynom rá, hogy mások is megtapasztalják ezt a mérhetetlen, irgalmas szeretetet. Tudom, hogy Te is vágysz erre. Szeretnék az eszközöd lenni a Te szereteted közvetítésében.

Elhatározás: Ma egy olyan emberre gondolok, akit nagyon nehéz szeretnem, és beleélve magamat az ő helyzetébe, megpróbálom kitalálni, hogy minek örülne. Keresem az alkalmat, hogy örömet szerezzek neki, hogy szeretve érezze magát.